

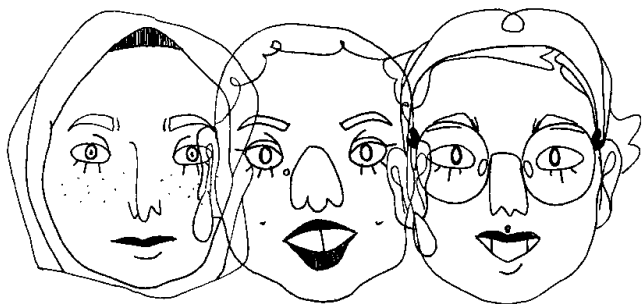
Στους δρόμους, στις πλατείες, στο σπίτι, στη δουλειά...

Το κείμενο αυτό γράφτηκε με αφορμή ένα περιστατικό που συνέβη πρόσφατα στη γειτονιά μας. Στις 10/10 έγινε απόπειρα βιασμού μιας 19χρονης από δύο άντρες οι οποίοι της επιτέθηκαν σε ένα στενάκι κοντά στο μετρό Αγίας Παρασκευής λίγο πριν τις 12 το βράδυ. Η κοπέλα κατάφερε να διαφύγει προς τον κεντρικό δρόμο. Η καταγγελία αυτή αποτελεί ένα σημείο ορατότητας μέσα σε ένα φάσμα καταπίεσεων που βιώνουμε όλα καθημερινά.

#menoumespiti Εμείς τα ίδια ξέρουμε ότι οι χώροι υπό δημόσια κρατική διαχείριση δεν ήταν χώροι στους οποίους μπορούσαμε να κυκλοφορούμε ελεύθερες. Οι δρόμοι, οι πλατείες, τα σχολεία, τα πάρκα και οι αγορές είναι χώροι στους οποίους ριζώνει βαθιά και αναπαράγεται η έμφυλη καταπίεση. Είναι οι χώροι στους οποίους έχουμε νιώσει τα σώματα μας να καταστέλλονται όταν δεν πειθαρχούν στα πρότυπα μιας cis ετεροκανονικότητας και πατριαρχίας, να αντικειμενοποιούνται, να δέχονται τη βία του ανδρικού βλέμματος, των χλευασμών και των υποτιμήσεων, να εκφοβίζονται, να κακοποιούνται, να βιάζονται και να δολοφονούνται. Η ιστορία του αποκλεισμού των σωμάτων μας από το δημόσιο χώρο και τη «δημόσια ζωή» είναι μεγάλη και περιλαμβάνει τον περιορισμό μας σε συγκεκριμένους αποδεκτούς ρόλους και την εξώθηση μας σε αυτό που «εγγενώς μας αρμόζει», την ιδιωτική σφαίρα, την οικογένεια και την αναπαραγωγή. Τώρα, λοιπόν, που το κράτος μας λέει να μείνουμε σπίτι για να προστατευτούμε, πιστέψτε μας, δεν είναι κάτι που μας είπαν πρώτη φορά.

Κατά την περίοδο της κρατικής διαχείρισης του Covid-19 η καταστολή στο δημόσιο χώρο έχει αυξηθεί. Πατριαρχικοί θεσμοί όπως το κράτος και η οικογένεια ενδυναμώνονται και οι δρόμοι αδειάζουν και ταυτόχρονα γεμίζουν με τα εκτελεστικά όργανα ενός άλλου κατεξοχήν αρρενωπού θεσμού, της αστυνομίας. Και το παραμύθι συνεχίζεται πως όλοι αυτοί θα μας προστατέψουν. Εμείς όμως δεν έχουμε τέτοιες αυταπάτες, θυμόμαστε πως το κράτος είναι αυτό που δικαιώνει, αναπαράγει και επιβάλλει την καταπίεση και κακοποίηση μας και πώς η οικογένεια είναι αυτή που μας έμαθε πώς πρέπει να ντυνόμαστε και να συμπεριφερόμαστε για να μην «προκαλούμε» μέσα και έξω από το σπίτι. Ακόμη, πολυάριθμες είναι οι γυναικοκτονίες από μπάτσους εντός και εκτός υπηρεσίας αλλά και τα περιστατικά παρενόχλησης από τους ίδιους στους δρόμους, ακόμα και οι εκδικητικές προσαγωγές γυναικών που αντιστάθηκαν σε αυτή.

Ανάμεσα όμως στο μαύρο και στο γκρι, από τις ιστορίες των γιαγιάδων μας μέχρι τις συλλογικές μας απαντήσεις, υπήρξαν στιγμές που βρεθήκαμε στο δημόσιο χώρο η μία δίπλα στο άλλο, συναντηθήκαμε, ενδυναμωθήκαμε, αντισταθήκαμε, αυτοδικήσαμε. Από τον καφέ με την γειτόνισσα μέχρι τις συλλογικές μας φεμινιστικές παρεμβάσεις οικειοποιηθήκαμε τους χώρους μας, διαρρήξαμε το ιδιωτικό και το δημόσιο, διεκδικήσαμε την ορατότητα της καταπίεσης μας και αντιταχθήκαμε σε αυτή. Το πρόσκαιρο και ξαφνικό ενδιαφέρον του κράτους για την «κακοποίηση των γυναικών» και την «ενδοοικογενειακή» βία δε μας παραπλανούν. Είναι άλλη μία προσπάθεια, να την κανονικοποιήσει και να την δικαιολογήσει φιμώνοντας τις ριζοσπαστικές απαντήσεις που δίνονται από εμάς τις ίδιες.

**...θέλουμε να είμαστε ελεύθερες όχι
γενναίες**

**Να πολεμήσουμε τον ιό της πατριαρχίας η μία
δίπλα στο άλλο**

**Το περιστατικό καταγγέλθηκε στη σελίδα
«Χάρτης καταγραφής σεξιστικής/έμφυλης βίας»
(sexharassmap.espivblogs.net)*

**Κατάληψη Κτήματος Πραποπούλου
praposquat.espivblogs.net**

**ο λόγος του κειμένου αποτελεί πρωτοβουλία
των θηλυκοτήτων της συνέλευσης*